

na představenstvu, zejména o výpovědi spoluobžalovaných Rudolfa S-y a Karla K-a, aniž by ovšem dotyčné části těchto výpovědí citoval. Podle udání obžalovaného Rudolfa S-y řekl N. vždy, jaké zboží potřebuje, a výbor se na tom usnesl a tento (N.) zboží to koupil; na menší objednávku N. svolení nepotřeboval. Obžalovaný Karel D. pak udal, že N. měl ve svém domě k dispozici obchodní místnosti a že je družstvu nabídl, když v obchodě, který družstvo zřídí, bude prodavačem za pevný plat, kterážto nabídka byla družstvem přijata. Při hlavním přeličení udal pak tento obžalovaný dále, že zboží objednával N., že objednávky podepisovali obžalovaní D. a N., že však zboží bylo objednáno až po schválení výboru družstva. Z těchto výpovědí plyne nade vší pochybnost správnost úsudku nalézacího soudu, neboť »samostatně« po rozumu §u 486 c) odstavec druhý tr. zák. vede věci dlužníkovy jen ten, kdo tak činí bez zvláštního rozkazu a nezávislé na zvláštním pokynu a schválení dlužníka. Posuzuje-li se věc s tohoto jedině správného hlediska, nelze rozsudku nalézacího soudu důvodně vytýkáti neúplnost podle čís. 5281 tr. ř., když se zvláště neobíral okolnostmi zmateční stížností v tomto směru uplatňovanými, ježto jsou to okolnosti pro posouzení věci nerozhodné. Avšak ani o rozporu se spisy nemůže býti řeči, neboť úsudek soudu, že obžalovaný N. věci družstva samostatně nevedl, jest logickým, náležitě odůvodněným závěrem, k němuž nalézací soud dospěl, vykonáváje podle §u 258 tr. ř. své právo a povinnost, hodnotiti volně veškeré průvodní prostředky. Označuje-li nalézací soud obžalovaného N-a jako »obchodvedoucího«, neocitá se v rozporu se svým výrokiem, že N. věci družstva samostatně nevedl, neboť jest zřejmo, že soud používá tu výrazu »obchodvedoucí« v běžném slova smyslu, chtěje tím jen vyjádřiti, že N. byl vedoucím zřízencem nebo zaměstnancem družstva, nikoli však, že byl samostatným obchodvedoucím ve smyslu §u 486 c) odstavec druhý tr. zák.

Čís. 1886.

Uložil-li nalézací soud obžalovanému podle §u 203 tr. zák. (§u 1 zák. čís. 471/21) za použití §§ů 54, 55 tr. zák. trest s trestem předchozím rozsudkem (§ 265 tr. ř.) uloženým sazbu jednoho roku převyšující, jest odvolání obžalovaného nepřipustné (§ 283 tr. ř.), převyšuje-li škoda z podvodných útoků po prvé odsouzení spáchaných 2000 Kč.

(Rozh. ze dne 4. února 1925, Zm I 644/24).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 20. srpna 1924, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu podle §§ů 197, 200 a 203 tr. zák. a odmítl v neveřejném zasedání odvolání obžalovaného z výroku o trestu. V otázce, o níž tu jde, uvedl v

d ů v o d e c h :

Pokud se týče odvolání obžalovaného do výměry trestu, položil si Nejvyšší soud jako soud zrušovací především otázku, zda odvolání to

je vzhledem na ustanovení §u 283 tr. ř. přípustným, kdyžtě nalézací soud při výměře trestu použil u obžalovaného mimořádného práva zmírňovacího podle §u 54 tr. zák. a mimořádného práva záměny trestu podle §u 55 tr. zák. a trest vyměřil, přihlížeje k ustanovení §u 265 tr. ř., těžkým žalářem v trvání osmi měsíců, zostřeným a doplněným dvěma posty měsíčně, a kdyžtě obžalovaný, který odsouzen byl rozsudkem zemského trestního jako lichevního soudu v Praze ze dne 9. května 1922 pro přečin §u 11 čís. 4 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 Sb. z. a n. k tuhému vězení na sedm měsíců a k peněžitému trestu 20.000 Kč, spáchal, nehledě k jiným podvodům, pro něž byl nyní odsouzen, též podvody na Vojtěchu T-ovi a Václavu Š-ovi v úhrnné výši 40.000 Kč a to v srpnu 1922, tedy až po vynesení rozsudku lichevního soudu. Otázku tuto zodpověděl Nejvyšší soud záporně. Ježto při těchto dvou podvodech, jež spáchal obžalovaný teprve po rozsudku lichevního soudu, převyšuje celková škoda, jím zamýšlená a také skutečně způsobená 2000 Kč, dlužno na ně užití zákonné sazby od jednoho do pěti let těžkého žaláře (§ 203 tr. zák., § 1 zákona čís. 471/21, čl. I zák. čís. 259/23); poněvadž pak nalézací soud, použiv ustanovení §§u 54 a 55 tr. zák. sešel při výměře trestu pod nejnižší zákonnou sazbu, není podle §u 283 tr. ř. odvolání co do výše trestu přípustno a bylo je proto odmítnouti.

Čís. 1887.

Skutková podstata zločinu podle §u 205 a) tr. zák. předpokládá úmyslné poškození věřitelů; nárok na dodržení kupní smlouvy nezakládá poměru věřitelského.

(Rozh. ze dne 4. února 1925, Zm I 661/24).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Táboře ze dne 23. září 1924, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodného úpadku podle §u 205 a) tr. zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc soudu první stolice, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Zmateční stížnost, pokud uplatňuje zmatek §u 281 čís. 9 a) pokud se týče 10 tr. ř., jest důvodna. Nalézací soud uznal obžalovaného vinným, že v letech 1922 a 1923 ve V. a Ch. zmařil úmyslně uspokojení svých věřitelů Jana a Marie K-ových tím, že zeizil své jmění, čímž tito na svém majetku utrpěli škodu 250.000 Kč. Dle důvodů spatřuje nalézací soud skutkovou podstatu v tom, že obžalovaný nepoužil 250.000 Kč, jež mu vyplatil Jan K. na kupní cenu 460.000 Kč za usedlost čís. 3 ve V. se závazkem, že z ní zaplatí knihovní dluhy a vyplatí výměnek na usedlosti váznoucí, k tomuto účelu, nýbrž pokusil se, ač přijal oněch 250.000 Kč, usedlost jinam predati, dále, že prodal ještě koncem prosince 1922 celý svůj inventář v pachtovaném dvoře ve Ch. za 275.000 Kč a nesplatil z těchto peněz manželům K-ovým ničeho, nýbrž použil jich k zaplacení jiných věřitelů, z čehož usuzuje soud, že bylo úmyslem